

11. Willst du den wald händel, art du es
omwand ar, Com fäster dina tranfar blott wid
färdern, Och stunden den ar kommen, som
döden til dig bär, Och du far taga affsed ur
af werlden, Besinn ar dig wal hwem rager du
din själ, War Herren Gud dig swarar: guds

10. Ich menschlichea haffwa mig so wal
 ut sin mund, Ich foret mig so mycket p sin
 tunga, Du wet art Herren fallar dia, men
 inter wet du fund, Chan fallar so wal gam
 va som de unga, Ich du for hvarje dag, be
 höfver icke som jag, Wed Gud icke han dig
 hjälper och har med dig fördrag, Eills du din
 bättringsdag fan återfina.

9. **E**n mættet hær i werlden som jag för-
 torat har, Och alla mina wänner från mig
 wänder, Wæde ryste, namn och ära och alla
 goda dar, Wren Jæren tröst från himmelen
 mig sänder, Jag bad till Gud, min far, och
 han utlofwat har, Att den som sig omwän-
 der han till sitt barn uppar, Och den som
 faller till hans fot och beder.

8. Mit den salffra werden, hat jag als
ingen freid, Min glädje och mit nöje har
förunnit, Du beder jag ill honom som bor
i himlens höjd, Jan har en bättre glädje för
mig funnit, Mit hopp ill honom står
och vill varen, Jan har den som
ängar sig och ill honom går, Jan tröstar
mig och hjälper mig i nöden.

7. Und hiesse die nu yungling art gā den
 cāttā sīā, Zū hōstigt fān du sālā ut den
 smān, Wēd Qud art hān die hiesper art gā
 fōstigtelīg, Dā trēstā hān od hiesper die !
 fān, Sīy dā allē ondt begār, bēstīn art
 Qud ar nār, Sāns gā die nu fōstēr, Sān
 fēr die smār du ar, Sān wēt ehwad du tār
 lār ellēr tāntēr.

6. **S**å kan ni väl bestämma, att sorg då mängen står, Äst fläktningar och wänner som jag hade, När som de stå beståda mitt för- twiflade står, Och minna sorgsna blickar dem ej gläde; Men tänk hwar sorg der war, för både mor och far Och så för minna syfton som jag bestodtwar har, Som förser och som faller många sårar.

5. Medan är den tiden kommen som jag
 ej tänste på När som jag war ofsyddig här
 på jorden, Nu får jag sorg för glädje, det
 kan väl förstås, För det jag inter afstade på
 ordet. Den dagen kommen är, som sorgen
 till mig bär, Till Herren jag mig vänder,
 än håller han mig fäst, Det är den enda tröst
 jag har på jorden.

de, wir sag die lunden sag hörde
wunders sang, d' munda munter
sich ab, sag minns den ston
in den gund, sag munda
de, sag minns den ston
in den gund, sag munda

fälla, Och der med skam utstå för stora och för små, De skynda sig till kyrkan att der skåda få De syndare som åter skall upp- tagas.

20. Utaf de mina wänner om någon wetta will Hwem denna lilla wisan hafwer skrifwit, Mitt namn det står upptecknad, Det känner du nog till, Och hwad jag i min ungdom har bedrifwit Det har jag skrifwit så, att du det kan förstå, Om rätt du sjunger wisan och dig begrundä må, Och tänker up på versernas början.

21. Du slutar jag min wisa, och tar ett ömt farväl, Min hälsning jag till eder alla sänder, En aftenen tillstundar och så den mörka qwäll, Och stjernorna på himmelen sig tänder. Farväl min bästa vän, näst Gud i himmelen, Du mig har öfvergifwit, men dig jag älskar än, Farväl allt hwad jag hållit kärt i werlden.

GS 1627

Fångens

npa

Klagd=Sång

på Carlstads Cellfängelse.

Anders Gustaf Olsson [d].

Preis: 2 R. banco.

9:08.

Christinehamn,
tryckt hos A. Ludvig Norman, 1854.

19. Låt detta eder lära, som nu min far har sett, Och det en warning bli för eder alla Att jag uti min ungdom min tid har så be- redt, Jag fick för Guds församling neder-